

Simon van Wattum

'Ik dicht om ons taal'

In Delfzijl werd zaterdag 10 oktober jl. „De dag van het Grunneger Bouk” gehouden. Deze dag wordt elk jaar georganiseerd door de stichting met dezelfde naam. Be-doeling van het gebeuren is geïnteresseerden in contact te brengen met boekproducties in het Gronings. Omdat de provincie Groningen in een merkwaardige periode van haar bestaan heeft besloten geen culturele prijzen meer te geven, meende de stichting Het Grunneger Bouk er goed aan te doen, zelf een prijs in te stellen.

Deze prijs ging naar Simon van Wattum voor zijn verzamelde gedichten *Twijstried*, een uitgave van Lykele Jansma te Buitenpost. De motivering was dat deze gedichten een onderscheiding verdienen, met name om de beheersing van de taal.

Het is in een moeilijk geestelijk klimaat dat een dichter als Simon van Wattum geplaatst moet worden. Zonder eigenlijke voorgangers heeft hij een poëtisch oeuvre bij elkaar geschreven, waarvan bekeken moet worden in hoeverre de kwaliteit ervan vergelijking met de in het Nederlands geschreven poëzie kan doorstaan. Die poëzie is immers belangrijk.

Willem Diemer, een man die buitengewoon veel voor de ontwikkeling van de Nedersaksische streektaalen heeft gedaan, citeert in zijn **Kennen ie joen aigen schrievers?** een gedicht van Van Wattum dat als volgt begint:

Ik dicht
om ons taal...

Hiermee heeft Van Wattum zich een program gesteld, nl. de mogelijkheden van het Gronings in de poëzie te beproeven. Ik vind dat hij daarin is geslaagd, ook in die zin dat zijn werk best met Nederlandstalig werk vergeleken kan worden. In de verzamelbundel *Twijstried* staan schitterende gedichten. Daarbij valt het m.i. op dat het beste werk door een zekere stugheid en korthed gekenmerkt wordt. Weliswaar staan in de sonnettencyclus „Christine” ontroerende gedichten, maar een zekere sentimentaliteit valt niet te ontkennen. Dat is klaarblijkelijk sonnetten eigen. Het oud-germaanse vers was kort, met stafrijm.

Thematisch is het boeiende aan Van Wattum, dat hij het anekdotische waaraan het Gronings bijna ten onder is gegaan, doorbreekt. In *Twijstried* komen onderwerpen van algemeen en blijvend belang aan de orde. Het Gronings wordt een taal waarin de diepste emoties kunnen worden gevangen: geboorte, liefde en dood. Dat gebeurt zonder zich zelf centraal te zetten. Ook dat is typisch Gronings. Daarom tenslotte dit gedicht:

bericht
Vannachts is ontsloopen

in 't older van 79 joar
ons ploatsgenoot Jobk Moz-
zel.

M. het nooit gain biezuenders
of zokswat doan,
moar hai was n regelmoatig
adverteerder in ons blad.

Jan Kooistra